

TÓNY TISOVÉHO LUKU

Ivo Tomášek

Ivo Tomášek

TÓNY TISOVÉHO LUKU

Vážená čtenářko, vážený čtenáři!

Vítejte v mém soukromí, které se skládá z průřezu
dosavadních, nepravidelných snah po smysluplném
využití papíru.

Sáhodlouhého úvodu netřeba; často bývá předzvěstí
malé obsažnosti díla.

Čtenář má mít možnost se řídit vlastními pocity,
představivostí a vkusem.

Přeji Vám pohodové chvíle ve společnosti písmenek,
kterým jsem se snažil dát duši.

I.T.

Jsem střelec z tisového luku
hráčem melodie tětivy
sen dávných kluků
získaný při křtu – pro Ivy

BÁSNĚ

jsou barvy života
s utajenou melodií
vidění světa šestým smyslem
uchopí, co kolotá
tasí meč na Harpyji
spí s tulákem pod převisem
Někdy se slova rozutečou
záhy zabloudí
svoláváš na ně blesky, hromy
když se vlečou
opilcovými kroky v podloubí

Popel je hned
však dlouho rostou stromy

NEVYMÁJTE DLUHY

na básnících
oněmělých
z propasti slov
pouťových koktejlů
míchaných
od oka
žebráky
právě posazenými
na koně
Blázni a básníci
nezakrývají
královu nahotu
recyklují duhovými barvami
rezavá, pokroucená slova
Plaší koně apokalyptickým jezdcům

KOUSEK OD DALEKA

Daleko
nebo
jen kousek od daleka
čeká
Možná
jen kousíček
od blízka
Ptá se
To nejde
aby to šlo

Jde to
jinak se ztrácíme
někomu
všem
sobě

NIRVÁNA

Chytáme štěstí
na třpytku
leccos lesklého se hodí
kousek od falše
je šejdír
pokládán za proroka

Pravda prý osvobodí
pokud
je puštěna z cely
zábleskem
vlastního myšlení

Jeho zástava
je kolapsem
nikoli nirvánou

Otisk tvého zadečku v písku
připomíná dvoukřídlou misku
nebo holubí křídla v letu
s tebou v náručí to snad nepopletu

ČERVENCOVÉ „HEJ MISTŘE!“

Tenkrát
když kradla se každá chvilka
chtěl jsem se dotýkat tvého těla
a ty taky jsi chtěla
v nás chvěla se každá žilka
šaty válely se bez ladu a skladu
v chaosu, co předchází tvoření
i toho, z něhož jsme zrozeni
zvuková kulisa spadla až na zahradu
Hej mistře
vstaň bystře!
Námi prostupovala jiná melodie
při agnus dei
zpoceni
resuscitovali jsme čas
v červencovém ději

Čas zase žije
nejen myšlenkami ve tvém klínu
tvá ňadra se ještě jemně chvějí
osel s volkem se potutelně smějí
kdesi v červencovém stínu

Co změni
utajené výpravy
v hlubinách noci
za hlasem
vyvolávajícím
levitaci přání
zasluhujících ochranu
před sebou samými

Závislost pohrdá nebezpečím

Vznášet se
je ale přirozené
že pane Chagalle